

<https://doi.org/10.36719/2789-6919/36/27-31>

Nərminə Qədimova

Naxçıvan Dövlət Universiteti

nermineqedimova11@gmail.com

<https://orcid.org/0009-0008-5033-9254>

Qərbi Azərbaycana qayıdış

Xülasə

Qərbi Azərbaycan torpaqlarında hər daş, hər qaya sanki: "Mən qədim oğuz eli, türk yurduyam"- deyir. Yerin altından da, yerin üstündən də türk izləri çıxır. Yerin üstündəkiləri saxtalaşdıran ermənilər yerin altından da bu izləri yox etməyə çalışırlar. Tarixin qənimləri ermənilər İrəvan şəhərinin köhnə simasını tam dağıdıb, torpaq altında gizlədiblər. Azərbaycan şəhəri İrəvanın Qantar bazarını söküb, yerində uşaq parkı saldı. İndi qazıntı zamanı buradan tapılan İrəvan xanına aid şəxsi əşyalar, eləcə də Azərbaycan irsinə aid maddi və mənəvi sübutlar erməni yalanı müəlliflərini çətinə salıb deyər, min cür yalanla nağıllar uydurub, gerçəyi yenidən torpaq altına gömürlər. Ermənilər məhz maliyyəni bəhanə edib tarixi həqiqəti - İrəvan şəhərində Azərbaycan tarixini və mədəniyyətini torpaq altında məhv edirlər. Bu vandallar azərbaycanlıların tarixi-etnik torpaqlarındakı izlərini silməklə yanaşı, onlara məxsus toponimlərə qarşı da soyqırım həyata keçirmişlər. Əvvəllər azərbaycanlıların yaşadıkları 703 yaşayış məntəqəsinin adlarını dəyişdirərək erməniləşdirmişlər. Özlərini dünyaya "qədim xalq", "mədəni xalq", kimi təqdim edən ermənilər, həqiqətdə azərbaycanlıların mədəni irsinə qarşı əsl barbarlıq və vandallıq "nümunəsi" göstərirlər və xristian ölkələrinin onları dəstəkləmələri üçün "ilk xristianlığı qəbul edən millət" kimi özlərini təqdim edirlər. Qərribə burasındadır ki, dəyişdirdikləri yer adları yenə də türk sözlərindən ibarətdir.

Açar sözlər: Azərbaycan, Qərbi Azərbaycan, tarix, Dədə Qorqud, xalq

Narmina Gadimova

Nakhchivan State University

nermineqedimova11@gmail.com

<https://orcid.org/0009-0008-5033-9254>

Return to West Azerbaijan

Abstract

In the lands of Western Azerbaijan, every stone and rock says, "I am the ancient Oghuz tribe, the Turkic homeland." There are Turkish traces both above and below the ground. The Armenians who falsified the above ground are trying to erase these traces from below the ground as well. Armenians, the spoils of history, completely destroyed the old face of the city of Iravan and hid it underground. They demolished the Gantar market in the Azerbaijani city of Yerevan and built a children's park in its place. Now, the personal belongings belonging to the Khan of Iravan, as well as the material and spiritual evidence of Azerbaijan's heritage found here during the excavation, made it difficult for the authors of Armenian lies, so they make up tales with a thousand lies and bury the truth under the ground again. They are destroying the history and culture underground. These vandals have not only erased their traces on the historical and ethnic lands of Azerbaijanis, but also carried out genocide against their toponyms. They changed the names of 703 settlements where Azerbaijanis used to live and made them Armenian. Presenting themselves to the world as an "ancient nation", a "civilized nation", Armenians in reality show a real "example" of barbarism and vandalism against the cultural heritage of Azerbaijanis, and they present themselves as "the first nation to accept Christianity" so that Christian countries support them. The strange thing is that the place names they changed still consist of Turkish words.

Keywords: Azerbaijan, Western Azerbaijan, history, Dede Gorgud, people

Giriş

Azərbaycan adı çəkildə insanlar tərəfindən yalnız qartala bənzəyən bir ölkə başa düşülür. Lakin bir zamanlar bu ölkənin sahib olduğu torpaqları, onun gücünü, nələrə qadir olduğunu, demək olar ki, çox az insan bilir. Şimali Azərbaycan, Cənubi Azərbaycan və bir də Qərbi Azərbaycanımız var. Qərbi Azərbaycan deyəndə Vətənimin ən yaralı hissəsi - İrəvan və Gümrü şəhərləri, Vedibasər, Zəngibasər, Göyçə, Dərələyəz, Dərəçiçək, Zəngəzurun Meğri, Gorus, Sisyan, Qafan bölgələri, Ağbaba yada düşür. Bəli, bu yerlər Vətənimin ürək ağrından, qəlb göynədən parçasıdır. Türksüz türk torpaqlarıdır. İndi sinəsinə dağ çəkilən, adları dəyişdirilən bu yerlərdə vaxt var idi Dədə Qorqud qopuz çalıb, söz qoşub, igidlərə ad verib. Koroğlu at çapıb, igidləri ilə qarşı düşməyə meydan oxuyub. Ağ Aşıq, Aşıq Alı, Aşıq Ələsgər və digər əvəzolunmaz ustadlarımız məclislərdə, toylarda dağlarımızı, güllü-çiçəkli torpağımızı, buz bulaqlarımızı tərənnüm edib, el gözəllərimizi tərifləyiblər. Bu torpaq Azərbaycan elminə görkəmli şəxslər - ictimai xadimlər, elm, mədəniyyət, ədəbiyyat və incəsənət aləmində öz sözü olan şəxslər bəxş etmişdir. Ona görə də Qərbi Azərbaycan adlı bu həqiqəti bu gün biz dünya ölkələri xalqlarına bəyan etməli, çatdırmalıyıq. Deməliyik ki, Ermənistan deyilən dövlətin ərazisi əzəli Azərbaycan torpaqlarıdır. Nə qədər ki Azərbaycan xalqı yaşayacaq, bu həqiqət də yaşayacaqdır! Gün gələcək, xalqımızın, güclü dövlətimizin sayəsində parçalanmış Azərbaycanımız bütövləşəcək. Və inanırıq ki, o gün çox da uzaqda deyil. Artıq Naxçıvanın Batabat yaylağından Qərbi Azərbaycana qayıtmağımızı düşməyə səslə mesajla göndərdik.

Yaşadığımız regionda elə bir xalq yoxdur ki, ermənilərin onlara qarşı hər hansı bir iddiası olmasın. Bəs görəsən niyə dini etiqaddan tutmuş mədəniyyət nümunələrinə kimi, tarixi abidələrdən kulinariyaya qədər, coğrafi adlardan tarixi şəxsiyyətlərədək və bir çox məsələlərdə erməni saxtakarlıqları özünü göstərir? Fikrimizcə, bütün bu mütəşəkkil saxtalaşdırma cəhdlərinin əsas səbəbini erməni xalqının etnogenezisində axtarmaq lazımdır. Antik Armeniya ölkəsinin tarixinin bugünkü hay-erməni etnosu ilə tarixi bağları mövcud deyildir. Bugünkü hay-erməni etnosu qriqorian xristianlığını qəbul etmiş çeşidli millətlərə mənsub fərdlərin nəticələridir. Yəni, bugünkü hay-ermənilər prozelitik (dönmə) millət kimi təşəkkül tapmışlar. O da orta əsrlərin son dönməsində (Mustafa, Qurbanov, Əlili, 2018: 76).

Dünyanın “ağıllı milləti”nin heç ağılına da gəlməmişdir ki, Şərqdən Qərbdəki yüzillər boyunca hökmranlıq etmiş türk millətinin izi, onların tarixi, mədəniyyəti torpağın üstündə və altında elə kök salmışdır ki, nəinki ermənilər, heç qasırğalar, tufanlar da onları yox edə bilməmişdir. Çünki, həqiqi tarix heç bir izin silinməsinə imkan vermir. Əgər bir quyuda su yoxdursa, nə qədər su töksən də o su quyusu olmayacaq. Əgər bulağın qarşısını kəsmək istəsən, sözsüz ki, o su mütləq başqa bir yerdən çıxacaq. Bu bir həqiqətdir ki, e.ə. V-VII minilliklərə aid Soyuqbulaq və Qarakilsə qayaüstü təsvirləri ilə Qobustan və Altaydakı qayaüstü təsvirlər arasındakı oxşarlıq, Nüvədi-Qarqadaşı yazıları ilə Orxon-Yenisey kitabələrinin dil və əlifba eyniliyi, qədim qala, saray və məbədlərin müxtəlif tarixi mənbələrdə əbədiləşən adları bu ərazilərin ən qədim dövrlərdən üzü bəri Türk-oğuz boylarının anayurdu olduğuna heç bir şübhə yeri qoymur (Ələkbərli, 2007: 5).

Məsələn, Q.Qeybullayevin yazdığına görə, ermənilərin “Göyçə gölü”nün adını dəyişib qoyduqları “Sevan” ifadəsi də erməni sözü deyildir. “Sevan” sözü qədim türk mənşəli “suv” (göl) sözündəndir. Ermənilər hələ bundan bixəbərdilər, onlar hesab edir ki, bu erməni sözü olmasa da, hər halda, türkcə deyildir. Xəbərləri yoxdur ki, daşdıqları Aran, Vaçaqan, Yasay, Mamikon, Urnayir, Ohon, Sanatrük və s. IV-V əsrlərin qədim türk mənşəli Vaçağan, Asay, Mamiqun, Urnər, Vahan, Sanaturk şəxs adlarıdır. Əgər onlarda hünər varsa, “bala”, “bəy”, “can”, “aqa”, ata”, “igid”, “baba”, “sarı” və s. Azərbaycan türk sözlərini əks etdirən, Aqayan, Balayan, Atayan, Babayan, İgityan, Dəmirçiyan, Saryan kimi onlarca soyadından imtina etsinlər (Səfərov, 2023: 31). Bu haqda tarixçilərimiz daha izahlı şəkildə məlumat verirlər.

Ermənilərin beynini elə doldurublar ki, onların böyük əksəriyyəti hələ də uydurulmuş yalanlara inanırlar. Onların öz tarixlərini saxtalaşdırıb şişirtməyə meyilli olduqlarını elə erməni tarixçilərinin özləri də etiraf edirlər. Necə deyərlər, erməninin dilini elə erməni bilər. Məsələn, Xarkovda yaşayan erməni əsilli ictimai xadim, tarixçi, ədəbiyyatçı və blogger Filipp Ekozyantsın sosial mediyaadan izlədiyimiz çıxışları dediklərimizi sübut edir: “Mən çoxdan bir maraqlı fakta diqqət kəsilmişəm.

Bütün sivil dünya - ABŞ-dan tutmuş Çinə, İsraildən Norveçə kimi - Ermənistanı Ermənistan, erməniləri - erməni adlandırır. Ancaq dünyada bir azsaylı, cırıtdan deyilə biləcək qədər kiçik bir xalq var ki, onun dilində “erməni” və yaxud ona az da olsa oxşayan başqa bir söz yoxdur. Nə qədər paradoksal olsa da, bu xalq - ermənilərdir. Onlar bütün dünyadan fərqli olaraq özlərinə “hay” deyir, öz Vətənlərini isə “Hayastan” adlandırırlar... Bizim heç bir başqa dövlətimiz gerçəkdə mövcud olmayıb. Varisi yalnız erməni xalqı olan dövlət də yüz faiz olmayıb. Mən yalnız təsdiqlənmiş və hamıya məlum olan faktlara əsaslanaraq öz keçmişimiz haqda həqiqətə inanıram” (Hüseynli, 2023: 10). O, müsahibəsində deyir: “Erməni xalqı bizim eramın XVI-XVII əsrlərində meydana gəlmişdir. Onun yaranmasının əlaməti fiziki-coğrafi vilayətlər idi: tələsik bu vilayətlərin əhalisini ermənilər adlandırmğa başladılar. Erməni xalqının qədimliyi konsepsiyasının tərəfdarlarının əsas argumenti erməni dili idi, ancaq faktlar göstərir ki, erməni dili bizim eramın XV-XVII əsrlərində yaranmışdır, müvafiq olaraq erməni xalqı həmin vaxtdan tez meydana gəlməmişdir” (Aydınoglu, 2023).

Azərbaycan xalqının deportasiyaya və soyqırma məruz qalmasını ilk dəfə dəhi öndər - Heydər Əliyev dünya ictimaiyyətinə çatdırmışdır. “Son iki əsrdə Qafqazda azərbaycanlılara qarşı məqsədyönlü şəkildə həyata keçirilmiş etnik təmizləmə və soyqırım siyasəti nəticəsində xalqımız ağır məhrumiyyətlərə, milli faciə və məşəqqətlərə məruz qalmışdır. Mərhələ-mərhələ gerçəkləşdirilən belə qeyri-insani siyasət nəticəsində azərbaycanlılar indi Ermənistan adlandırılan ərazidən – min illər boyu yaşadıkları öz doğma tarixi etnik torpaqlarından didərgin salınaraq kütləvi qətl və qırğınlara məruz qalmış, xalqımıza məxsus minlərlə tarixi-mədəni abidə və yaşayış məskəni dağıdılıb viran edilmişdir”- deyən Azərbaycan Prezidenti Heydər Əliyevin unudulmuş yurd yerlərimizin yenidən tədqiq olunması, bu diyarda yaşayan soydaşlarımızın başına gətirilən məşəqqətlərin ətraflı şəkildə öyrənilməsi, saxtalaşdırılmış tariximizin bərpası, tarixi həqiqətlərin aşkara çıxarılması üçün qiymətli, əvəzsiz tarixi sənəddir (Hacıyev, 2012: 14).

Bu xalq bir çox tarixi əhvalatları daş lövhələrə yazmaqla, abidələrin üzərində kitabələr həkk etməklə bir sıra ictimai-iqtisadi problemlərə, mədəniyyət tarixinə aid çox zəngin və qiymətli salnamələr qoyub gedib. Bu abidələrin sirlərini açan tarixin daş yaddaşını danışdıran alim Məşədixanım Nemət hələ sovet dövründə qədim Azərbaycan torpağı olan Zəngəzur -Urud abidələrini erməni abidələri kimi qələmə vermək istəyən erməni tarixçilərini ilk susduran azərbaycanlı tarixçi kimi ad qazanmışdır. 1999-cu ildə Naxçıvan Muxtar Respublikasının 75 illik yubileyi ilə əlaqədar Dövlət Komissiyasının iclasında Məşədixanım Nemətin Urud kəşfləri haqqındakı çıxışı ulu öndər Heydər Əliyevin böyük marağına səbəb olmuşdu. Ulu öndər buradakı tarixi çıxışında demişdi: “Biz ermənilərin bütün bu iddialarının əsassız, uydurma olduğunu beynəlxalq aləmdə sübut etməliyik. Bunun üçün əsaslı sənədlər, fundamental elmi, populyar nəşrlər yaranmalıdır. Biz Azərbaycanın ərazi bütövlüyünü nəinki yaşadığımız indiki illərdə, gələcək nəsillər üçün də qoruyub saxlamaqdan ötrü çox güclü bir konsepsiya yaratmalıyıq. Bundan sonra da elə əsərlər yaranmalıdır ki, o əsərlər indi Ermənistan Respublikası yerləşən həmin torpaqların Azərbaycana məxsus olmasını daim, ardıcıl surətdə sübut etsin” (Məmmədova, 2017: 9). Görünür, ulu öndərimiz məqsədimizə çatmaq üçün bir tarixçinin hansı çətinliklərə sinə gərməsini açıq-aşkar söyləmişdir. Onu deyə bilərik ki, ulu öndər bu sözləri deyərək bizi oğurlanmış torpaqlarımızı, mədəni irsimizi, sərvətlərimizi, hətta oğurlanmış adlarımızı geri almaq üçün haqq yolundan dönməməyə çağırıb.

Bunu Respublikamızın Prezidenti İlham Əliyev konkret, daha dolğun şəkildə demişdir: “Biz tarixi torpaqlarımızı da unutmamalıyıq və unutmuruq. Bu da gələcək fəaliyyətimiz üçün istiqamət olmalıdır, necə ki, biz bu gün də bu istiqamətdə iş görürük. Bizim tarixi torpaqlarımız İrəvan xanlığıdır, Zəngəzur, Göyçə mahallarıdır. Bunu gənc nəsil də, dünya da bilməlidir. Mən şadam ki, bu məsələ ilə bağlı - bizim əzəli torpaqlarımızın tarixi ilə bağlı indi sanballı elmi əsərlər yaradılır, filmlər çəkilir, sərgilər təşkil olunur. Biz növbəti illərdə bu istiqamətdə daha fəal olmalıyıq və dünyanın müxtəlif yerlərində sərgilər, təqdimatlar keçirilməlidir. Çünki İrəvan bizim tarixi torpağımızdır və biz azərbaycanlılar bu tarixi torpaqlara qayıtmalıyıq. Bu, bizim siyasi və strateji hədəfimizdir və biz tədricən bu hədəfə yaxınlaşmalıyıq” (Allahverdiyev, 2024). Prezidentimizin açıq şəkildə dediyi bu sözlərdən sonra ölkəmizdə Qərbi Azərbaycan mövzusunda canlanma yaşandı. İllərdir erməni vəhşiliyinin qurbanı olan, tarixi torpaqlarından, yurd-yuvalarından zorla çıxarılan

Qərbi Azərbaycanımızın vətəndaşları ruhlandı. Neçə illərdir köçkün həyatı yaşayan, Vətən həsrəti ilə alışıb yanan insanlarımız, eləcə də bütün soydaşlarımızın qəlbində Vətən müharibəsində qələbəmizdən sonra yeni bir ümid qığılcımı yarandı - bəli biz qayıdacağıq, biz qayıtmalıyıq. Ulu tariximizi dirçəltmək üçün, dədələrimizin, atalarımızın erməni vandalları tərəfindən dağıdılmış məzarlarını xilas edib yaralanmış ruhunu şad etmək üçün qayıtmaq bizim borcumuzdur.

Ermənilər isə vaxtilə azərbaycanlılardan öyrəndikləri yallıların adlarını dəyişərək, onlara yeni xoreoqrafik quruluş verərək oynamış və bu gün də bir çox dünya ölkələrinin səhnələrində erməni rəqsi kimi nümayiş etdirilir. Məsələn, Azərbaycanın ən qədim diyarlarından biri olan Naxçıvanda geniş yayılan “Köçəri” rəqsi Qərbi Azərbaycandan (indiki Ermənistandan) tamamilə deportasiya edilməmişdən əvvəlki zamanlarda soydaşlarımızın ifa etdikləri çox populyar rəqs olub. Adı türk mənşəli “köç” sözündən götürülən “Köçəri” rəqsinin ermənilərin milli rəqsi kimi qələmə verilməsinin elmi və tarixi əsasları yoxdur. Azərbaycan xalqına məxsus olan musiqi əsərləri, folklor nümunələri və digər qeyri-maddi mədəni irs nümunələri uzun illərdən bəri ermənilər tərəfindən zaman-zaman oğurlanılır, mənimsənilir və heç birinin mənşəyi göstərilmədən erməni nümunələri kimi təqdim olunur. “Erməni musiqisinin dahisi” kimi təqdim olunan S.Komitasdan, “məşhur “erməni bəstəkarı A.Xaçaturyana ötürülən bu varislik, demək olar ki, bütün “erməni bəstəkarlar ordusu “ üçün bir ənənə şəklini alıb və bunu ermənilərin tanınmış nümayəndələri açıqca etiraf edirlər. Hələ 1868-ci ildə erməni ədəbiyyatşünası S.Palasanyan Sankt Peterburqda erməni dilində nəşr etdirdiyi “Erməni nəğmələri” adlı kitabında yazırdı ki, “biz hansı xalqın təsiri altında oluruqsa, onun mahnılarını da özümüzünkü hesab edirik və özümüzünkü kimi təqdim edirik” (Xalq Cəbhəsi, 2015: 15).

Azərbaycanın digər bölgələri kimi Qərbi Azərbaycan torpaqlarını, mədəniyyətini, incəsənətini mənimsəmək üçün ermənilər heç vaxt boş durmamış, insan xislətinə sığmayan üsullarla hərəkətə keçmişlər. Ermənilər bizim mahnımızı, musiqi alətlərimizi öz adlarına çıxmağa çalışsalar da alınmır, çünki o mahnılarda, o bayatılarda xalqımızın öz ruhu, öz duyğuları var. Ömürləri oğurluqla, saxtakarlıqla keçən ermənilər daha qədim xalq olmaq üçün hər zaman ulu keçmişi olan aşığı sənətimizi də mənimsəmək istəyib. Azərbaycan xalqının milli pasportu olan aşığı sənəti muğamlarımız, mahnılarımız kimi yad nəfəsi heç bir zaman qəbul etməyib. Aşığı sənəti də dövlətimizin mədəni dayağıdır və dövlətimizin səyi nəticəsində düşmən əlindən xilas edilib. Xalq dastanlarımızın bəzi boy, qol, epik-lirik hissələri Qərbi Azərbaycanla bağlıdır. Bu da təsadüfi deyil. Çünki, Qərbi Azərbaycan da Azərbaycanın ərazisi, qədim türk-oğuz yurdunun bir hissəsidir. Burada məskunlaşmış soydaşlarımızın zəngin aşığı yaradıcılığı, dastançılıq, sənət ənənələri olmuşdur. Burada “Kitabi-Dədə Qorqud” eposu ilə ədəbi, tarixi-coğrafi bağlılıq, Koroğlu Məkanı Çənlibel dağları, “Qaçaq Nəbi” dastanında vəsf edilən çoxlu doğma el-oba, yurd yerimiz vardır. Bütün bunlar XX əsrin 88-90-cı illərində ermənilər tərəfindən didərgin salınmış soydaşlarımızın, onların ulu babalarının tarixi vətənidir. 1988-ci ildə havadarlarının köməyi ilə ermənilər Qərbi Azərbaycandan görünməmiş vəhşiliklə qətlə yetirdikləri saysız-hesabsız soydaşlarımız arasında aşıqlarımız, el şairlərimiz də var idi. Amansız təqiblər zamanı aşıqlarımız da talan edildi. Amma onlar çəkiddə yüngül, qiymətdə isə ağır olan sazlarını özləri ilə götürdülər, onu düşmən təhqiri təhlükəsindən xilas edə bildilər (Sazlı-sözlü Göyçə, 2002: 5).

Nəticə

Tariximizin bu önəmli səhifələrini yaşatmaq üçün erməni yalanlarının ifşası davamlı olmalıdır. Artıq əsirlikdə olan torpaqlarımızla birgə mədəniyyətimizi də xilas etməliyik. Bunun üçün erməni işğalında olan yurd yerimiz - Qərbi Azərbaycanın mədəniyyətinin, folklorunun daha dərinədən öyrənilməsi və təbliğ edilməsi qarşımızda duran ən vacib məsələdir. Qərbi Azərbaycanla bağlı tarixçilərimiz, ədiblərimiz, musiqiçilərimiz, bir sözlə bütün Azərbaycan övladları bu mübarizədə iştirak etməlidir. Unutmayaq ki, zəfər yalnız qol gücü ilə deyil, eyni zamanda biliklə, zəka ilə qazanılır. Bunun üçün tariximizi, mədəniyyətimizi dərinədən, demək olar ki, ən başdan öyrənməliyik. Bir gün zəfər qazanacağımıza ürəkdən inanıram. Bu bizim haqqımızdır. Atalarımız demişkən, haqq nazilər, amma üzülməz.

Ədəbiyyat

1. Mustafa, N., Qurbanov, A., Əlili, E. (2018). Erməni saxtakarlığı. Yalan üzərində qurulan tarix. Bakı.
2. Ələkbərli, Ə. (2007). Qərbi Azərbaycan abidələri. Bakı. Nurlan, 146 s.
3. Səfərov, Y. (2023). Aşıq yaradıcılığında Qərbi Azərbaycan. Naxçıvan, Əcəmi.
4. Hüseynli, Q. (2023). Erməni saxtakarlığı, uydurma tarix. Respublika qəzeti. 21 aprel.S.10.
5. Aydınoglu, T. (2023). Tarixi torpaqlarımız bizi gözləyir. Xalq qəzeti. 6 yanvar.
6. Hacıyev, İ. (2012). Ermənilərin Azərbaycana qarşı ərazi iddiaları və qanlı cinayətləri. Naxçıvan, Əcəmi, 193 s.
7. Məmmədova, Y. (2017). Tarixin daş yaddaşını danışdıran alim. İqtisadiyyat. 2-8 mart, s.9.
8. Allahverdiyev, C. (2024). Qərbi Azərbaycan mətbuatı tarixi. Bakı. Səda, 276 s.
9. Ermənistan Azərbaycanın qədim milli rəqslərinə də göz dikiblər. Azərbaycan Müəllif Hüquqları Agentliyi "Köçəri" xalq rəqsi və erməni özünüküləşdirmələri barədə arayış yayıb. Xalq Cəbhəsi.- 2015.- 2 iyun.- s.15.
10. Sazlı-sözlü Göyçə. (2002). Bakı. Çinar-Çap,184 s.

Daxil oldu: 15.06.2024

Baxışa göndərildi: 30.07.2024

Təsdiq edildi: 15.08.2024

Çap olundu: 30.08.2024